

[संवत् २०४२ सालको 'मदन पुरस्कार' 'वैकुण्ठ एक्सप्रेस' भन्ने ग्रन्थको लागि त्यसका रचयिता श्री मोहनराज शर्मालाई समर्पण गर्न संवत् २०४३ साल आश्विन २१ गते रोज ३ गतेका दिन आयोजित समारोहमा गुठीका तत्कालीन सदस्य-सचिवले गर्नुभएको धन्यवाद ज्ञापन । यो धन्यवाद ज्ञापन 'नेपाली' त्रैमासिक अङ्क १०८ बाट उद्धृत गरिएको हो ।]

अध्यक्षज्यू र बन्धुगण !

धन्यवाद दिन उभिँदा मलाई आज अष्टेरो पन्यो । दुई जना विद्वान् साहित्यिक र कविहरूले तपाईंहरूलाई सुन दिइसक्नुभयो । तपाईंहरूले 'सुनको माला' पाइसक्नु भयो । मेरो हातमा खस्रो धस्रो कोरा धन्यवाद मात्र छ । त्यसैले आज मेरो यो धन्यवादमा सुनको जलप लगाएर टक्रघाउने कोसिस गर्दछु ।

पोहोर साल धन्यवाद दिँदा पानी परिराखेकोले मैले पहिलेबाटै क्षमा मागेको थिएँ । बीचबीचमा अरू पनि क्षमा शब्दको उच्चारण भएका थिए । त्यसको अर्थ अर्कै लगाइएछ । गुठीको सचिवले यसपालि दिएको पुरस्कारमा क्षमा माग्यो भनेर पुरस्कृत ग्रन्थमा नै खोट देखाउन खोजिएछ । त्यसैले यसपटकको धन्यवादमा सुनको जलप लगाउन खोजेको हुँ । तर यो जलप लगाउने सुन पनि तपाईंहरूले नै दिनुभएको हो । यहाँ आएर तपाईंहरूले आज हामीलाई सुन दिनुभयो, सुन्दिनुभयो, गुन्दिनुभयो । तपाईंहरू जस्तो सुन दिने, सुन्दिने मान्छे नभएको भए हामी के गध्यौँ ? हाभ्रो यो आयोजना अरुण्यरोदन हुँदैनथ्यो र ? त्यसैले हामीलाई सुन दिएकोमा तपाईंहरूलाई धन्यवाद !

आज यस समारोहमा हामीलाई सुन दिन कति टाढाटाढादेखि विद्वान्हरू आउनुभएको छ । हामीहरू गद्गद छौँ । तपाईंहरूको अनुमति लिएर म आज पहिलो पटक यहाँ आउने कीर्तिबाबुलाई विशेष धन्यवाद भन्छु । यसअघि कुनै प्रधानमन्त्री भैसकेको व्यक्तित्व यहाँ आएको थिएन । उहाँको उपस्थितिमा हामीहरू कृतज्ञ छौँ ।

जन्तीलाई धन्यवाद दिँदादिँदै रुन्डै मैले आजका ब्यौलालाई बिर्सको ! मोहनजीलाई मैले दोहोरो धन्यवाद दिनुपर्छ । एउटा त उहाँ नभएको भए आजको यो समारोह नै

हुँदैनथ्यो। समारोह सफल गराइदिएकोमा 'मोराश' लाई धन्यवाद छु! उहाँलाई धन्यवाद भन्नुपर्ने अर्को पनि कारण पन्यो यसपटक व्यक्तिगत मेरो। यसपटकको पुरस्कार घोषणा भएपछि मेरो भाइ विनोद, विनोद दीक्षितले भने- दाजु, यसवर्षको पुरस्कारको सबैतिरबाट स्वागत र प्रशंसा भएको छ। मैले उनलाई भने- 'त्यस्तो कहिले पनि हुन्न। सबैले प्रशंसै प्रशंसा र सबैतिरबाट गाली नै गाली हामी पाउन्नौं। कतैबाट तारिफ कतैबाट गाली हुन्छ हुन्छ। सधैं यस्तै भएको छ।' विनोदले फेरि भने- होइन दाजु, यसपालि त्यस्तो हुँदैन। तर मोहनजीले मलाई सत्य सावित गराइदिनुभयो विनोदलाई गलत। उहाँ पनि अजातशत्रु हुनुहुँदोरहेनछ र म बाँचें। भाग्यले उहाँका पनि विरोधी रहेछन् कुनाकाचामा। र बल्ल अलिकति गाली यसपटक पनि खान पाइहालियो! त्यति पनि नभएको भए? वरवाद हुन्थ्यो। म कूठो हुन्थें। मोहनजी, धन्यवाद।

पत्रकार साथीहरूलाई पनि धन्यवाद छ। हामीलाई श्यावासी दिनेहरूलाई धन्यवाद, तपाईंहरूको प्रशंसाका शब्दले हाम्रो हौसला बढेको छ। हामीलाई वाहवाह नगर्नेहरूलाई फन् धेरै धन्यवाद। उहाँहरूले भनेका कुराबाट हामी बढी सतर्क भएका छौं। हामीलाई हाम्रो सीमा देखाइदिएकोमा उहाँहरूलाई धन्यवाद छ।

हाम्रो परीक्षकहरूलाई फन् धेरै धन्यवाद भन्नुपर्छ मैले किन भने उहाँहरू त त्यो धन्यवाद लिन आउन पनि सक्नुहुन्न। यसरी अज्ञातकुलशील रहेर हामीलाई सघाउनेहरूलाई कसरी कृतज्ञता प्रकट गरिसक्नु?

माथि भनें मैले आज टाढाटाढा जिल्लाबाट बीजरूपमा भए पनि केही विद्वान्हरू यहाँ आइदिनुभएको छ। उहाँहरूसँग एउटा सानो अनुरोध छ। आ-आफ्नो ठाउँमा गएर तपाईंहरूले भनिदिनुपन्यो उदीयमान कवि-लेखकहरूलाई-नेपाली भाषामा लेखेर पनि यसरी सम्मान पाउँदो रहेछ यसरी पूजा-अर्चना हुँदो रहेछ भनेर। उनीहरूको उत्साहलाई दनकक दन्काइदिनोस्, उनीहरूको सुषुप्त भावनालाई जागृत गराइदिनुहोस् भन्ने प्रार्थना छ। के थाहा? तपाईंको घचघच्याईले म्याग्दीमा र गौरादहमा, तीनसुकियामा र जलपाइगुडीमा अर्का 'मोराश' जन्मन्छन् कि? अर्का गजुरेल, सत्यमोहन र पारिजात फुल्छन् कि? तर लेख्नुपन्यो। एउटा किताप कममा पनि एउटाले। यो काम लगायो गुठीले तपाईंलाई। धन्यवादको फोसामा।

'महाजनो येन गतः सपन्था' भन्छन्। दुई जना अग्रजहरूको बाटो लागू म पनि मालाका कुरामा। सुन्नेलाई सुनको माला त भैनै सकेको छ। जसको लागि, जसको सम्झनामा यो आयोजना भयो उहाँलाई 'जनरल मदन'लाई पनि फूलको माला चढाएका छौं। अब ब्यौलालाई सधैं दुबो र जरीको माला पहिराऊं।

धन्यवाद !

